

"Chtěl bych tě
vnímat všemi
smysly,
poslouchat tvůj
dech, tvůj
život vpít
hluboko do sebe
a celou tě ve
vteřině prožít.
V mysli slyšet
tvé
nejniternější
myšlenky,
vkrást se do
tvých snů,
znásilnit je a
opanovat je
jako tebe
celičkou.
Ovládnout tě,
pohrávat si s
tebou jako s
loutkou
veškerých mých
choutek."

0 V VŮNĚ SEXU

NATALY CASTLE

VŮNĚ SEXU

Nataly Castle

KÁVA

Sally seděla za stolem a jako dáma z lepší společnosti usrkávala silnou horkou kávu bez cukru, přitom okázale kouřila elektronickou cigaretu, jako by zrovna byla v tom nejdražším podniku ve městě, a cítila se děsně důležitě.

„Hele holky, děti vychovávám tak, jak nejlíp dovedu, ale i tak mam pocit, že je to na mě moc. Když křičely, vztekaly se, zlobily, dostaly na zadek, ale teď začaly odmlouvat a kašlat na povinnosti. Škoda každý facky, která padne vedle. Tak zase ale jak rostou a dospívají, tak se neskutečně raduju, že skončily prázdniny a konečně nastoupí do školy, nebo že jedou na víkend na přespávačku, že mají o prázdninách tábor, prostě nebudou otravovat doma. Už aby vypadli z baráku smradi. Konečně si všude uklidím, stejně by mi nikdo z nich nepomohl. A až mě zase vytočí, dostanou, protože já jsem doma ta hlavní a oni budou poslouchat,” vyprávěla Sally. „Už je jim třináct a čtrnáct, to byste nevěřili, co si ti zmetci dovolí. Veškerá moje taktika kolabuje. Holka se mnou vůbec nemluví. Doma se staví jen pro kapesný a čistý hadry, jinak spí u kámošky. To, jak je na tom ve škole, mě už úplně přestalo zajímat. Stejně už na ni nemám žádněj vliv. Kluk je už teď hajzlík mnohem vyšší než já, mluví se mnou stejnýma slovama jako já na něj. To nepochopím. Drzost. Neposlouchá. Fakt netuším jak na něj. Občas ho nechávám kouřit v kuchyni. Na malou chvíli to vypadá tak, že spolu nějak vycházíme.

A přitom mi celej život šlo jen o jejich dobro a taky o to, aby z nich vyrostli slušný lidi,” stěžuje si Sally a dlouze popotahuje kouř.

To Clara je úplně jiná liga. Sedí a nervózně poslouchá každé Sallyino slovo, ošívá se na židli, jako by měla ke každému z nich spoustu výhrad, ale nedovolí si ani hlesnout. Je poznat, že s ní vnitřně nesouhlasí, ale nechce jí skočit do řeči a něco jí vytknout, nejspíš aby se jako hostitelka nezachovala nevhodně. Takové věci by Sally nikdy neřešila. Ta má prořízlou pusku až moc. Svými dlouhými, neonově růžovými nehty si sem tam pročísně platinově světlé natočené vlasy s dlouhým přičeskem, abychom snad nepřehlédly její koketní *look*. Krátký žlutý top jí obepíná vydařené umělé trojky a nízko pod vykukujícím pupíkem černé legíny jen z části zakrývají dlouhé strie, ale Sally je natolik namyšlená, že jí to nevadí. Sama sebe považuje za nadlidskou krásku, stejně tak se vystavuje okolí na odív. Po dvou dětech a pár plastikách se pořád hrdě nosí ulicí. Věčně drží nějakou dietu. Když ale zhřeší ve fast foodu nebo doma v kuchyni s pixlou čokoládový pomazánky, zavře se doma a statečně opřená do mísy s prsty v krku zvrací, dokud si nevypere žaludek. Vždycky znala všechny drby o známých i neznámých lidech, vše, co se právě neslo éterem. V devatenácti si vzala spolužáka z ročníku, se kterým tvořila poslední rok školy pár. Byl to kluk, který se líbil většině holek z ročníku. Bohužel mu manželství přidalo pěkných pár kilo navíc, a co na vědomostech nepobral, to mu ani nadužívání alkoholu nepřidalo.

Clara byla vždycky pravým opakem Sally. Drobná brunetka si s ničím dlouho nedělala vrásky. Vyznávala zdravý životní styl a

respektující vztahy, které si pěstovala především ve své rodině. Kromě roztluskávání chodila od dětství na balet, dodnes dávala lekce v místní baletní škole. Nikdy v životě jsem nepoznala nikoho tak trpělivého a empatického, jako byla ona.

Několikrát do týdne s Danem po večerech vyráželi do divadla nebo na operu. Ona by moje problémy nechápala.

Mají tři děti – kluk a holka (dvojčata) mají skoro třináct. Chovají se slušně, každého v ulici pozdraví, pomáhají s taškami, chodí nakupovat, sekají trávu a hlídají šestiletou sestru.

Clara s nimi často sedává venku na terase a dlouze něco probírají. Když je malá urvaná nebo si nechce obléct mikinu, tak se k ní sehne a místo toho, aby jí dala na zadek, jí to vysvětluje.

„Takovýho času, co by sis mohla ušetřit, dát si kafe, zahrát si hru na mobilu. Věnovat se jenom sobě. To jsou ty vadný matky, co by nenechaly dítě rvát v postýlce. Novodobý otrokyně. Moje děti se vyřvaly a pak usnuly. Jako já, moje máma, bába a vůbec všichni.

Divná výchova,” pokračovala Sally v kritice.

Když už se jednou za čas sejdem a jdeme se Sally ke Claře na kafe, její děcka nám tykají, nejspíš protože tykáme i my jim, a tak jim to přijde přirozené, mně vlastně taky. Jedině Sally to hlava nebere.

„Dítě přece není na stejné úrovni jako já,” neodpustí si hloupou poznámku.

Malá leze po Claře, ale ona vypadá, že jí to nevadí, naopak, působí to na nás, že si to snad ještě užívá.

Sally se ke mně nakloní a zašeptá mi: „Ta bejt moje, už by ji chytla. Všude se válí hračky, ale jinak má naklizeno, jako by bydlela sama. Říkám si, že tu snad ani nebydlí.”

Ze školy přicházejí dvojčata, obě jdou Claru obejmout. Hned s ní sdílí, jaký měli den a co dnes řešili. Nabízejí mi čaj a sušenky, které včera večer pekli. Mezitím malá vyleze Claře do náručí a za chvíli na ní usíná. Ta sahá po šátku, navlíká si ho přes hlavu a ramena a pod holku, aby odlehčila rukám.

„Nepochopím, proč jsi ji nevyslala do pokojíku nebo ji alespoň neodneseš do postele. To mě poser!” Hodí znovu Sally svůj toxický komentář.

Starší děti uklízejí v kuchyni a připravují večeři, když přichází Dan – Clařin manžel. V ruce má krabičku rajčat. Usmívá se.

„Doprdele, co to jako...?” hlesne nad tím Sally údivem.

Dvojčata ho běží radostně obejmout a povídají mu, co celý den dělali.

„Můj by nechápal, o co jim jde. Když ten dorazí z práce, má toho akorát tak plnou prdel, ještě aby ho smradi prudili těmi nesmysly. Prvoplánově nasranej a přirozeně otrávenej,” bublá Sally.

Její Dan mě pozdraví a jde políbit Claru. Ptá se, jak se máme, přitom se usmívá i na Sally a trpělivě si vyslechne, co mu Clara říká.

Dan „dokonalý“ zmizel, aby se umyl a převlékl. Ještě před tím zavolal k dětem: „Salát nechte na mně!”

„Netuším, co na sobě chce mýt. Ten můj na tohle není. Jeho největším zájmem je bedna a flaška piva. Zarostlý, zpocený čtyřicátník s umaštěným pivním pupkem. Rezignoval na pověst,

vykašlal se na hygienu. Vystačí si s obdivem pár stejně zpustlejších kámošů z práce v dílně. Tak se myje sotva párkrát do roka. To už musí bejt. Když má přijet tchyně, moje máma. Holky, to je hrozná megera. S prstem vždycky připraveným nabrat zapomenutej prach na krbu nebo obrubě obrazu. Do všeho strká nos, pořád dokola musí všechno hodnotit, nic jí není dost dobrý. Ona tohleto a tamhleto dělá líp, všechno ví a zná nejlíp. Ona má patent na rozum. Všechno by řešila na sílu. Její návštěva je jako za trest. Jednu noc přespí v malým pokoji pro hosty a po obědě, na kterém najde deset a jednu chybu, vypadne do svého muzea pro domácí puťky. A bez jediného flíčku na záclonách usíná v náruči svojí zdánlivě nadpřirozený dokonalosti,” stěžuje si Sally.

Clara mi dolila z konvičky čaj a dala se do vyprávění, z čeho ho její „perfektní“ dcera vaří.

Sally se začala nudit a rozhlížet se všude okolo.

„A hele, to je ta komoda, co jsme spolu okukovaly ve vetešnictví u toho hnusáka Bena. Ta prokoukla,“ obdivuje Sally nový nátěr, kterým ji Clara oživila.

„Je to ona,“ přikývne Clara. „Ale jako hnus, tam už znovu nechci,“ sykne pohoršeně Sally.

Vzpomněla jsem si, jak jsme tam spolu byly zhruba před týdnem. V tmavé ulici problesklo světlo žhavicího se neonu nad Benovým krámkem. Lampy svítily do korun stromů a lavičky házely dlouhé stíny.

Já, Clara a Sally jsme se procházely po Benově vetešnictví, aby si Clara vybrala něco starobylého, jak sama říkala – poklad s příběhem.

Ben byl lehce zavalitý muž středních let. Na oteklé tváři měl jen malé štěrby pro oči jako krtek, silně proplešatělá kštice prozrazovala dlouhé zpocené čelo. Krátký a přesně omezený čas bedlivě naslouchal druhým tak, aby dostával odpovědi na všechny své všetečné otázky. Byl to zvědavý muž, takový, který rád vyzvídal, ale ještě raději se zaposlouchal do vlastního hlasu. Zdánlivě působil dojmem neškodného idiota, přitom se zároveň vyžíval ve své přiteplené intonaci hlasu. Ale přihrátý hlas byl jen jakousi maskou, kterou s ostražitou lehkostí nastavoval, aby zákazník ztratil ostych a ostražitost.

Sedával ve starém křesle za dlouhým pultem svého zatuchlého krámku s opotřebenými věcmi. Všude se vzduchem vznášel prach a poletoval, jako by malé mušky tančily v melodii systematicky se opakujících tikání starých kyvadlových hodin. Plné police se prohýbaly pod tíhou starých talířů, obrovských hrnců a starých knih. Na zdech visely zaprášené tmavé obrazy s těžko rozeznatelnými postavami lidí a vázami s ovocem. Hlavu si opíral do hrubé dlaně se zatvrdlou kůží na kloubech, vystavoval tak na odiv krátké prsty s okousanými nehty lemované zašlou špínou. V levé ruce křečovitě svíral tužku s ulomeným koncem a cosi si zapisoval do účetní knihy. Na první pohled měl umaštěné vlasy. Odér krámku spolehlivě přebíjel pronikavý pach potu z jeho propocené košile, ne už ale při bližším kontaktu. Svými otravnými otázkami obtěžoval a mermomocí se dožadoval odpovědí. Při svých výročích si zdánlivě nenápadně protiřekl. Náznaky nesouhlasu a odporu k němu se s falešným přehlížením snažil ignorovat, snad ze zvyku.

Ted' už jsme úplně všechno probraly, a tak už nebylo, o čem si povídat.

„A co já? Proč zrovna já mám doma takovýho debila,” postěžovala si mi Sally hned venku před Clařiným domem.

„Já se přece obětovala dětem. Na mě nikdy čas nezbil. Vždyť víš, že jsem otěhotněla v sedmnácti ještě na škole. Skončila jsem a zůstala jsem s malým doma. Když jsme se s Paolem vzali rok na to, už jsem ale byla zase těhotná s holkou. Zařadila jsem se k těm opomíjeným ženským v domácnosti, na který manžel hází vinu za svůj zasraně zkurvenej život. Bez koníčků, bez zájmů, unuděná stereotypním lpěním na mrtvým vztahu a nefungující rodině. Jo holka, co všechno já bych dokázala, kdybych mohla,” povzdychla si nahlas a vyprsila se na postaršího kolemjdoucího muže, který jí opětoval pohled do očí.

V KRUHU

Naše názory a vlastně i my samotné jsme se od školních let hodně změnilly, v čem jsme se dřív shodovaly, na to jsme už dnes měly úplně opačný názor. Těžko by dnes někdo tipnul, že jsme bývaly roztleskávačky.

Každý pátek odpoledne jsme se scházely u Clary, abychom společně sčítaly ztráty a každá z nás si mohla vylít srdce.

Jako jediná z nich jsem nechápala, když si vyprávěly o zkušenostech při porodu nebo o kojení. Byla jsem ráda, že nemám děti. Tyhle příběhy by člověka hned odradily. Po posledním fiasku s Andym jsem navíc ani neměla myšlenky na založení rodiny.

Tahle občasná socializace a vzájemný hořekování nad životem ustaraných mamin mi poskytovaly přirozenou antikoncepci zcela k nezaplacení a ovulační touha po dětech byla hned ta tam.

Každý den po ránu, opřená o plné umyvadlo, s dlouhými vlasy splývajícími do vody s marseilleským mýdlem jsem se s opovržením dívala na sebe do zrcadla, do očí té ubohé ženské a nepoznávala jsem sama sebe.

Kam se poděla ta cool středoškolačka, co měla všechno na háku. Ta, co si vytrhávala chloupky mezi nohama pinzetou, protože na vosk neměla prachy, ta, co si denně ve sprše holila podpaží tátovou tupou žiletkou a malovala se podle Angeliny Jolie. Voněla se v drogerce vzorkama drahých parfémů. Nůžkama stříhala džíny, aby dávala na odív své dlouhé štíhlé nohy, a uvazovala si trička na uzel do pasu, aby

se cítila sexy. Kam se kurva poděla. Tolik měla snů, tolik šancí vymanit se z maloměšťáckých stereotypů holek z periferie, a přesto všechny pošly na nedostatek soudnosti a zdravého rozumu.

Nepotkat toho frajířka na motorce, nepodržet mu hned na první schůzce. „Do prdele,“ zaklela jsem nahlas. Poslední sex s tím jedním ubohým chlapem bez obměny pozic a bez nápadu se do mě vryl příliš hluboko a nepříjemně proplouval mým žaludkem jako znovu polknuté zvratky. To, co zdánlivě hezky začínalo, vždycky jen tiše a nudně vyčpělo. Každěj, kdo na mě vlezl, se za pět minut vystříkal a odpadnul jako zralý jablko. Koho by tohle rajcovalo? Po měsících samoty jsem na další vztahy rezignovala. A jako slušně a přísně vychovaná holka jsem si nikoho dalšího nehledala. Potlačila jsem v sobě takový potřeby, který každou holku jenom svazovaly, jako je něha, přijetí a láska.

Nedokončená škola, za dva měsíce třicet čtyři let, žádná vlastní rodina, žádný děti. Jen táta s mámou, kteří mě ignorují, otřesný životní účet. Ani stará, ani mladá, v půlce aktivního života. Dojímala jsem se sama nad sebou. Tajně jsem snila o borci, který mě z tohohle srabu vytáhne. Dá mi palác, políbí mě v krásné velké zahradě a já mu ochotně roztáhnu nohy, aby mi to udělal tak dobře, jak si to dokážu udělat jen já sama. Opřela jsem se čelem o zrcadlo.

Slzy mi kreslily dlouhé tmavé cestičky rozpíjející se řasenky a okolo rtů se nenápadně vpíjely do splihlých vlasů. Tahle chvíle patřila jenom mě. Dlouhá chvíle zmítající se ve vlastní sebelítosti a neschopnosti to změnit, protože velké změny mě naprosto děsily.

Představovala jsem si další ženy a dívky na tom samém místě a s tím samým kreditem. Co by asi dělaly? Co by byly ochotny opustit? Z čeho slevit? Jak se vymanit ze začarovaného kruhu snídání, úklidu, večeří a domácího stereotypu?

Měla jsem jedinou záchrannou vestu, která mě každé ráno vracela do života. Tou byla moje práce. To byl můj smysl života. Jedině tam jsem něco znamenala. To jediné mě drželo mezi lidmi, s namalovaným obličejem a slušnými hadry. Vždycky jsem byla tak trochu mrcha, a tak, když jsem si přivydělávala u filmu jako komparz, napadlo mě zfalšovat diplom. Svoji typickou výmluvností jsem se postupem času dostala až do propagačního oddělení televizních pořadů. Jak jsem stoupala výš a výš, moje velká lež se stávala pravdou a zkušenosti a dravost ze mě dělaly nepostradatelnou propagační agentku.

V osobním životě nespokojená, v tom pracovním šťastná a seberealizovaná. Jen díky tomu jsem mohla čas od času vypadnout a na oko žít život někoho, kým jsem nikdy nebyla, ale kým jsem do morku kostí toužila být.